

Intrusa / Freida McFadden ; trad. din lb. engleză:
Mihaela Apetrei. - București : Bookzone, 2026
ISBN 978-630-305-612-8
I. Apetrei, Mihaela (trad.)
821.111

Redactor: **Crenguța Nicolae**
Grafician copertă: **Teodora Savu**
Tehnoredactor: **Anca Marisac**

INTRUDER

Copyright © 2025 by Freida McFadden
All rights reserved.

© Bookzone 2026, pentru prezenta ediție
Toate drepturile rezervate pentru limba română.
Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București
Comenzi și informații:
Telefon: 031-433.50.68
E-mail: office@bookzone.ro
www.bookzone.ro

FREIDA McFADDEN

INTRUSA

*Traducere din limba engleză
de Mihaela Apetrei*

Bookzone
BUCUREȘTI, 2026

ÎN PREZENT**CASEY**

ÎN URMĂTOARELE DOUĂZECI ȘI PATRU DE ORE, sunt șanse de cel puțin cincizeci la sută ca acoperișul cabanei pe care am închiriat-o să se prăbușească peste mine și să măucidă.

O metaforă destul de potrivită pentru întreaga mea viață.

Nu sunt prea multe de făcut în privința acestei existențe distruse, spulberate, însă treaba cu acoperișul pare mai ușor de rezolvat. În ultima lună l-am tot sunat pe Rudy, proprietarul, cerându-i să vină să-l repare. Nu e zi să nu gălesc pe jos, pe lângă cabană, bucăți desprinse din șindrila de pe acoperiș. Sunt aproape sigură că într-o bună zi o să mă așez pe canapeaua din living și când o să mă uit în sus o să văd luna de pe cer.

De câteva zile încoace, apelurile mele către Rudy au devenit și mai insistente. Se apropie o furtună mare și dacă acoperișul n-o să fie reparat de urgență e posibil să *mor* aici. Așa că i-am spus să facă bine să-și miște fundul încoace – fără întârziere. N-am fost prea drăguță, dar măcar am zis ce-am avut de zis.

Acum, după alte zece mesaje, a catadicsit în sfârșit să-și facă apariția în carne și oase. Stăm amândoi afară, lângă cabană, iar Rudy mijește spre acoperiș ochii lui blegi, albaștri. E un tip costeliv, cam pe la șaizeci de ani, care arată de parcă ar mânca doar una sau două mese solide pe zi. Se scarpină în țepii cărunți ai bărbii nerase de două zile și își potrivește mai bine pe cap nelipsita lui șapcă gri, ponosită. Ca de obicei, duhnește groaznic a fum de țigară. Când m-am mutat în cabană, putoarea aia m-a năucit complet și mi-a luat o săptămână să aerisesc cât de cât. Însă chiar și acum, la luni bune de la mutare, mirosul tot a rămas impregnat prin mobile.

— Mie mi se pare în regulă, Casey, spune el.

Strâng tare din pumni, abia reușind să-mi țin furia în frâu.

— Cum? Cum ți se pare ție în regulă? Uită-te la șindrila asta căzută peste tot pe jos!

De fapt, am adunat pătrățelele turtite de lemn într-o grămăjoară spre care gesticulez acum mânioasă. Nu înțeleg pe deplin cum se construiește un acoperiș, însă știu că aceste chestii trebuie să-l țină laolaltă. Faptul că tot cad de pe casă nu e semn bun pentru acoperișul meu.

Deocamdată, la orizont nu se întrevede decât o ploaie vijelioasă. Dar când o să înceapă să ningă, într-o lună, două? Las-o încolo de treabă. Într-o bună zi o să mă trezesc îngropată în nămeți.

Ce bine ar fi fost să-mi permit și eu o cabană decentă, ruptă de lume, așezată în mijlocul pădurii.

— Acoperișul nu e sigur, insist eu.

— Îți faci prea multe griji.

Rudy scoate un pachet de țigări din buzunarul de la spate și, până să-l rog eu să n-o facă, își aprinde o țigară și trage adânc din ea. De când îl știu, nu l-am văzut să stea mai mult de două minute fără să fumeze.

— Trebuie să înveți și tu să te relaxezi un pic.

Trebuie să înveți și tu să te relaxezi un pic. Asta am intenționat când m-am mutat aici, în cabană, în Mijlocul Pustietății din statul New Hampshire. Voiam pace și liniște și exact asta am obținut. Chiar și cu triluri de păsărele, țârâit de greierilor și tocănit de ciocănituri, e atât de liniște, încât nu mă distrage nimic de la gândurile despre dezastrul complet în care mi-am transformat viața.

Am venit aici după ce mi-am pierdut jobul de profesoară. Am avut ideea asta, cum că aș putea trăi departe de civilizație o vreme, dar apoi am descoperit ce înseamnă de fapt „departe de civilizație”. Oricât mi-ar plăcea să renunț la beneficiile lumii moderne, nu țin câtuși de puțin să-mi amenajez fosă septică în curte. Așa că iată-mă, trăind *nicidecum* în afara civilizației – am electricitate, apă caldă și rece la robinet și o linie telefonică fixă, funcțională –, dar nu am televizor și îmi aduc aminte cu dispreț de zilele când parcă mi se lipise mobilul de mână. Înainte de-a veni aici, l-am vândut.

E minunat să trăiești așa, rupt de lume. Cât timp ai încă privilegiul de-a folosi toaleta. Oh, și categoric îți trebuie un acoperiș deasupra capului.

Strâng din dinți.

— Vreau să repari acoperișul, Rudy.

Îmi doresc să fi fost oriunde altundeva, numai aici nu. Mai presus de toate, îmi doresc să fiu iar la Boston, în fața elevilor mei. Mi-e dor de ei. Aș fi fost în stare de orice pentru puștii ăia.

Doar că exact asta m-a băgat în belea.

— Ia mai ține-ți firea, domnișoară, spune el. Nu pot să-ți repar acoperișul acum. S-a anunțat furtună.

Strâng pumnii. *Știu* și eu că la noapte o să fie o ploaie cu tunete și fulgere. O să toarne cu găleata și o să bată vântul atât de tare, încât e posibil să rămân fără

curent. Am spus-o cu gura mea în absolut toate apelurile din ce în ce mai desperate către Rudy.

— Da, i-o retez nerăbdătoare. De aia și vreau să-l repari.

— Te cred, dar nu mi-am adus sculele, subliniază el. Și nici scara.

— De ce mama naibii nu le-ai adus? Doar ți-am zis că acoperișul are nevoie de reparații.

— Mai întâi trebuia să verific, nu?

Rudy mai trage un fum din țigară.

— O să-l repar după ce trece furtuna, bine? Săptămâna viitoare.

Nu spune o zi sau o oră anume, lucru normal pentru el. N-am nicio îndoială că o să mă sune cu o oră înainte și, dacă se va întâmpla să nu fiu acasă, reparația o să se amâne pentru cine știe când. Va trebui să mă țin iar de capul lui, ca să mă asigur că duce lucrurile la bun sfârșit.

— Și încă ceva.... adaug eu.

Rudy mormăie nerăbdător.

— Ai mai multe pe listă?

Îl săgetez cu privirea. Pe o scară de la unu la zece, Rudy ia nota doi ca proprietar. Nu doar că nu-mi răspunde niciodată la mesaje, dar refuză să creadă că e vreo problemă. Acum câteva luni, când frigiderul s-a defectat din senin, mi-a răspuns scurt: *Păi când te-ai mutat tu mergea.*

— Îmi fac griji pentru copacul ăla, îi spun.

Rudy înclină capul în direcția spre care arăt, la copacul de la marginea proprietății. Nu știu ce specie e, dar are o tulpină de trei ori cât mine și e înclinat primejdios către cabană.

— Și de ce ai fi îngrijorată în privința lui? mă întrebă pe un ton superior.

Încălțată cu ghete impermeabile, mă îndrept cu pași mari și apăsați spre împricinat și apăș cu palma în scoarță. Drept răspuns, copacul geme amenințător și se balansează câțiva centimetri.

Rudy se încruntă.

— Și ce-i cu asta?

— E că un copac n-ar trebui să se clatine așa.

— Uneori se clatină.

— Nu, Rudy. Este *neînsuflețit*.

Trage un fum lung din țigară, apoi îl suflă într-un nor uriaș.

— Bine. O să sun un grădinar. Mulțumită?

Nu sunt. O să fiu mulțumită când o să dispară copacul. În ultima lună mi-am tot făcut griji în legătură cu el, iar acum că vine furtuna, sunt *cu adevărat* îngrijorată.

Ridic privirea spre acoperiș. Probabil o să reziste. Și probabil că nici copacul n-o să se prăbușească. Probabil n-o să mor la noapte.

Și chiar dacă mor, vestea bună e nimeni n-o să-mi ducă dorul.

RUDY CONSIDERĂ CĂ ȘI-A TERMINAT TREABA PE-AICI.

A venit, m-a liniștit în privința acoperișului și i se pare că s-a achitat de obligații. Îmi vine să-i trag una în fluierul piciorului, dar asta n-ar rezolva nimic. Ar fi trebuit să rezolv singură treaba, încă de când mi-am dat seama că n-o să se ocupe, dar nu e deloc simplu să repari un acoperiș. Poate că pe YouTube sunt filmulețe care te învață cum să procedezi, dar fără internet sunt pierdută.

Nu știi dacă expresia îngrijorată de pe chipul meu sau pumnii strânși îl determină pe Rudy să adauge:

— Cabana n-o să pătească nimic. Nu te-aș pune vreodată în pericol, Casey.

Îi arunc o privire plină de îndoială.

— Nu, serios, repetă el. Știi ce proces m-ar aștepta dacă ai muri din cauză că s-a prăbușit tavanul peste tine?

— Mvai, sunt chiar flatată.

Habar n-are el că, și dacă s-ar întâmpla una ca asta, n-ar avea cine să-l dea în judecată.

— Crede-mă, spune el, acoperișul ăsta o să reziste la o biată furtună. Iar copacul ăla bătrân nu pleacă nicăieri.

— Mă bucur să te văd așa încrezător.

Din nefericire, acum e deja prea târziu pentru reparații majore. Furtuna e prognozată *la noapte*. Am sperat

că o să fie în stare să peticească acoperișul cât de cât, să reziste la vântul puternic ce se așteaptă, dar rafala violentă care umflă haina de pe mine îmi demonstrează că a trecut vremea pentru orice reparație.

— Uite ce, scumpo.

Rudy îmi suflă în față un inel de fum.

— Ce-ai zice dacă noi doi am ieși la un pahar săptămâna viitoare, și apoi o să văd eu ce fac și cu acoperișul?

Nici nu știi de unde să încep ca să-i explic cât de aiurea e *totul*. Mai întâi, ce idiot iese la băut și *apoi* se urcă pe acoperiș? În al doilea rând, n-am de gând să ies nicăieri cu Rudy – aproape că ar putea să-mi fie tată și mi se face rău numai când mă gândesc cum m-ar mângâia pe coapsă, pe sub vreo masă unsuroasă dintr-un bar sordid.

Când naiba am ajuns să trăiesc așa?

— Ce-ai zice tu, ripostez iritată, să repari naibii acoperișul ăla afurisit, așa cum scrie în contractul de închiriere că ar trebui să faci?

Îmi zâmbește arătându-și dinții îngălbeniți. În fine, cei mai mulți sunt galbeni – dar unul dintre incisivi e negru.

— Ideea mea e mai distractivă.

Mi se încrâncenează carnea pe mine când îl văd cum își plimbă ochii pe trupul meu, chiar dacă haina groasă de iarnă și blugii nu lasă nimic la vedere. Când am recitat contractul de închiriere, chiar aici în cabană, s-a aplecat deasupra mea ca să-mi arate unde să semnez și i-am simțit în ceafă respirația fierbinte. Poți să atingi de multe ori sânii unei femei, ca din întâmplare, până când devine clar că o faci intenționat.

Ar fi trebuit să fac bucăți contractul chiar în clipa aceea. Dar eram disperată să găsesc un loc unde să stau,

iar prețul era bun. Doar nu aveam prea multe opțiuni în categoria mea de chiriaș cu zero venituri.

— Nu, mulțumesc, îi spun cât pot de calmă.

Tonul rece din vocea mea nu reușește să-i ștergă de pe față zâmbetul libidinos. În cele șapte luni de când locuiesc aici, n-am interacționat nici măcar o dată cu Rudy fără să încerce să se dea la mine. Din fericire, îl văd rar. Dacă nu mi-ar fi închiriat cabana atât de ieftin, m-aș fi mutat de mult de-aici.

— Ascultă...

Mă cântărește din privire, cu rânjetul lui flămând întipărit pe buze.

— Dacă chiar ești îngrijorată din cauza acoperișului, ești mai mult decât bine-venită să stai la mine acasă, în oraș.

Da, sigur. Nu vreau să-mi petrec noaptea pipăită de Rudy. Mai degrabă m-aș lăsa luată pe sus de uragan.

— O să zic pas.

— Haide, Casey.

Mă măsoară cu privirea într-un fel care mă face să mă chircesc toată, chiar și pe sub paltonul gros de iarnă.

— Fac prinsoare că nici măcar n-ai provizii să treci furtuna.

Am o grămadă de provizii. Am camera plină și atunci când nu se întrevide nicio furtună la orizont. Am ticsit rafturile cu mâncare la conservă, cele necesare pentru primul ajutor, bidoane de apă, zeci de lumânări și o lanternă atât de puternică, încât aș rămâne cu daune severe la ochi dacă m-aș uita direct în bec. Sunt mereu pregătită pentru orice s-ar întâmpla.

— Sunt pregătită, îi spun înțepată.

— Și totuși.

Stă țeapăn în fața mea fără să se uite spre cabană, dar și fără niciun gând de plecare, ceea ce mă scoate din sărite.

— Ai fi mai în siguranță cu mine. Și dacă rămânem fără curent...

Îmi face cu ochiul.

— Ne putem ține de cald unul altuia.

Îmi vine să-i zic că mi-ar conveni mai degrabă să-mi cadă acoperișul în cap, dar în momentul ăsta nu-mi doresc decât să-l văd plecat. Dacă tot n-are de gând să repare acoperișul, atunci prezența lui aici nu face decât să mă enerveze.

— Hai, serios.

Mă ia cu brațul drept pe după umeri, cu un gest mult prea familiar pentru un proprietar de rahat cum e el.

— Nu accept niciun refuz, Casey.

Înainte să plec la facultate, tata a insistat să mă învețe câteva mișcări de autoapărare pe care le învățase și el pentru un curs pe care-l preda. Mi-a arătat exact poziția asta și încă îmi amintesc ce mi-a spus: *Dacă te apucă vreun tip așa cu brațul, ca să te tragă mai aproape, poți scăpa foarte ușor.*

Sfatul tatei? *În loc să-l împingi cât colo, te întorci tu spre el.*

Îmi reped brațul stâng peste umărul lui stâng, împingându-mă în Rudy. Îl apuc cu dreapta de antebrațul drept și îl răsucesc până i-l aduc la spate. Apoi îl lovesc în spatele genunchiului și cade la pământ cu un icnet de durere. Țigara îi zboară cât colo.

Tata mi-a spus că în scenariul ăsta următoarea mișcare e să-l las și să fug. Dar unde? Aici *stau*, n-am unde să plec.

Așa că mă urec în cârca lui, ținându-i în continuare mâna țintuită la spate. Îmi înfig genunchiul în șalele lui, așa încât să-l lipesc cu fața de țărână, și îl apăs și mai tare pe braț, răsucindu-i încheietura.

— Ce mama dracului crezi că faci, Casey? Iatră Rudy la mine, servindu-se probabil și cu o înghițitură zdravănă de pământ. Ți-ai pierdut naibii mințile?

Îi mai răsucesc brațul câțiva milimetri și de data asta urlă de durere.

— O să-mi rupi mâna! țipă el.

Mă aplec spre urechea lui, așa încât de data asta să-mi simtă el mie răsuflarea, deși nu pute cum putea a lui.

— Să nu mai îndrăznești vreodată să pui mâna pe mine. *În veci de veci.* Ai priceput?

— Doamne, da' de ce ești așa stresată pe chestia asta?

Răsucesc și mai tare, simțind cum i se încordează tendoanele, gata să plesnească.

— Ai priceput?

— Da! urlă el roșu la față, plin de noroi în părul cleios. Pentru numele lui Dumnezeu, da! Dă-mi drumul!

— Și o să-mi repari acoperișul, adaug eu. Imediat după ce trece furtuna, o să vii încoace și o să repari urgent acoperișul.

Cum nu spune nimic, îl strâng iar de braț.

— Corect?

— Corect! Orice vrei!

Mai aștept câteva secunde, apăsându-l tare pe umăr și ținându-l cu fața îngropată în pământul moale. Îmi spun în minte că dacă-i rup mâna n-o să-mi mai poată repara acoperișul. Plus că am simțit o picătură de ploaie pe față. Așa că oftez, mă ridic din cârca lui și-l eliberez.

Îi ia o secundă să-și tragă sufletul, apoi se pune încet pe picioare. Mă privește cu ochii ăia albaștri spălăciți, frecându-și umărul dureros.

— Ce dracu' e cu tine, țicnito?

Presupun că e o întrebare retorică.

— Ne vedem în două zile, la reparația acoperișului, îi spun scurt.

Aștept să-l aud refuzându-mă. Sau atacându-mă din nou, lucru care cred că mi-ar plăcea, fiindcă acum sunt convinsă că l-aș pune la pământ. E cu douăzeci de ani mai în vârstă ca mine și doar cu câțiva centimetri mai înalt, cu mușchii fleșcăiți și acum și cu un umăr șubrezit.

Dă-i drumul.

Însă trebuie să-mi fi văzut sclipirea din ochi, fiindcă își coboară privirea și dă din cap.

— Bine. Mă întorc după ce trece furtuna.

Apoi adaugă.

— Asta dacă supraviețuiești.

Nu-mi dau seama dacă e o amenințare sau doar o constatare a faptului că o să-mi petrec noaptea sub vânt puternic, într-o căbănuță cu tavanul dărăpănat. Îi cercețez fața trasă, întrebându-mă dacă se simte dator să mi-o plătească la un moment dat pentru că l-am băgat cu fața în țărână. Pare genul meschin.

Ei bine, pentru asta am armă, la urma urmelor.